

We will never be champions (Nosaltres mai serem champions)

El projecte «We will never be champions» és una proposta escènica de treball comunitari amb col·lectius amb diversitat funcional o en risc d'exclusió, un projecte per donar visibilitat i «narrar» les seves experiències, trencant estereotips e idees preconcebudes.

El projecte es realitza en 8 sessions amb el col·lectiu participant i la mostra final del treball.

Proposta de treball comunitari

El 7 de maig de 2022 es va estrenar l'obra *We will never be champions* al Teatre Municipal de Benicàssim, al programa de mà, a més de la fitxa artística posàvem aquestes paraules:

Nosaltres mai serem champions.

***No tenim cossos esculturals, ni ments privilegiades
però aquí estem, en la línia de sortida, per a donar-ho tot.***

Comptarem els nostres somnis, els nostres fracassos, les nostres decepcions, rient-nos de nosaltres mateixos, emocionant-nos i, amb tot això, competirem en la vida, no volem que ningú ens regali res, ho sabem i no ens importa, we wil never be chamions.

L'obra va néixer en el context de l'Associació de persones amb discapacitat Intel·lectual Fenòmens ubicada a la ciutat de Benicarló dins del seu grup de teatre. Partint d'un treball d'exploració tant amb els participants en el grup, actors i actrius com amb entrevistes a les famílies creant així la biografia del grup, biografies individuals que encaixaran com un puzzle en la biografia grupal, treballant amb les

limitacions, les potencialitats, narrant els seus somnis, els seus fracassos, els seus assoliments, les seves il·lusions.

A partir de les entrevistes a les famílies i als actors i actrius a partir d'una pregunta principal: *Quin és el teu somni?* I contrastant-lo amb la seva realitat, la seva quotidianitat, la realitat del seu dia a dia i la part biogràfica que aportaven les famílies, es van iniciar els assajos.

Amb el material recopilat els assajos partien d'una proposta inicial i s'improvisava a partir del tema proposat. Propostes tant temàtiques com físiques. És procés més lent al no partir d'un text inicial però molt més ric, ja que no posa límits a les seves potencialitats.

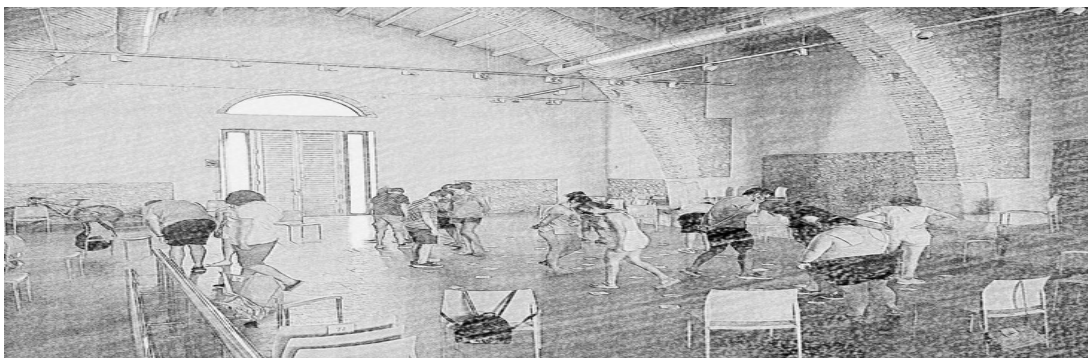
La proposta escènica:

Un grup de persones arriben a un espai on han estat convocats per a preparar-se per a la carrera de la seva vida. Ens contaràn el seu somni, els seus fracassos; ens mostraran les seves habilitats i les seves malapteses i, amb tot això, estaran llestos per a col·locar-se en la línia de sortida. Mai seran campions, no els importa, ho donaran tot.

A partir d'aquí neix el projecte «*We will never be champions*» com a treball comunitari amb col·lectius amb diversitat funcional o en risc d'exclusió, un projecte per donar visibilitat i «narrar» les seves experiències, trencant estereotips i idees preconcebudes.

El procés de treball /metodologia

El projecte s'estructura a partir de tres eines fonamentals:

L'entrevista-sessió amb els participants a partir de la pregunta Qual és el teu somni? (el somni es treballa també físicament i plàsticament)

L'entrevista amb familiars o tutors per crear la biografia del grup i crear la «narració».

Sessions-assajos.

Es parteix sempre de la improvisació, per així poder crear, proposar, suggerir, provar i equivocar-se, la qual cosa genera, al seu entorn, un espai de llibertat i confiança, un espai lliure de prejudicis i limitacions en el qual desenvolupar l'autonomia personal i col·lectiva.

Hem d'apuntar que tots aquests objectius i assoliments no serien possibles si no es centrem especialment en l'autoestima, en el reforç continu de les potencialitats i la gestió de la por escènica, por al fracàs, al ridícul, en definitiva por a si mateixos, davant la societat que abans els havia rebutjat.

Treball final

Una vegada s'ha elaborat el guió a partir de les fitxes de les entrevistes i de les sessions d'assajos ho adaptem a la proposta de dramatúrgia: Han siguts convocats per a preparar-se per a la carrera de la seva vida per intentar assolir els seus somnis. Així coneixerem per ells mateixos i amb la ajuda de del personatge entrevistador-guia el seus somnis, les seves pors, en definitiva la seva «realitat» de la que neix la seva esperança. Abans de donar el tret de sortida veurem com s'imagina cadascun el seu somni (a partir de les imatges físiques i poètiques que han sortit de les sessions d'assajos).

L'humor segur que es present a la peça així com els moments que arribaran a la pell i el cor dels assistents al treball final.

D'aquesta forma hem obtingut una biografia que es reforça com a grup amb objectius, problemes i solucions similars.

Espai escènic

L'espai escènic representa el "vestíbul de la vida", així pot ser qualsevol espai, per exemple un vell vestuari per on han passat generacions anteriors. Taquilles i bancs amb les marques de les persones que abans van ser allí. Aquest espai es converteix en l'espai de joc, l'espai dels seus somnis, el present abans de començar el futur.

El projecte. Notes de direcció.

Hi ha tres moments fonamentals que alimenten tant la idea de l'obra teatral com del projecte *"We will never be champions"* :

El primer ho denomino ***"revisa el teu llenguatge"***. En 2019 vaig presentar en una institució pública provincial el projecte "BIRDS", que proposava portar la metodologia utilitzada en el muntatge teatral "BIRDS" de Fenòmens a diversos col·lectius amb discapacitat intel·lectual en diverses poblacions de la província. En la reunió no es va mostrar gens d'interès pel projecte, la qual cosa és lícit, però es conclou la reunió amb la frase: "per cert, revisa el teu llenguatge, és diversitat funcional no discapacitat intel·lectual», mentre em lliurava un fullet explicatiu...fullet que suposo que costaria 100 vegades més que la proposta presentada. Va néixer així la idea de l'embolcall buit de contingut que a vegades amaguen moltes campanyes centrades en el llenguatge que utilitzem. D'aquí neix la idea de voler saber que opinaven les famílies i si aquests canvis de llenguatge suposaven una millora en la seva vida.

El segon ***"mai l'havia vist ballar"***. Quan estrenem "BIRDS" se'm va acostar la germana d'un dels components del grup i em va dir: «gràcies, mai havia vist ballar al meu germà en un escenari» davant la meua sorpresa, per que el seu germà estava apuntat en una acadèmia de ball però... mai ho deixaven ballar en el treball final de curs... Això em porta a voler indagar en totes aquestes històries de falsa inclusió i l'odissea per la qual aquestes famílies han passat moltes vegades.

I Finalment, la pel·lícula ***"Campeones"***. Quan vaig veure la pel·lícula haig de dir que la primera meitat em va agradar molt, em vaig sentir identificat amb el personatge de Javier Gutierrez, quan fa gairebé 20 anys em vaig presentar al meu grup de teatre amb actors i actrius amb discapacitat intel·lectual. Però la segona meitat ja no tant. Al final de la pel·lícula perden el partit, la final, però així i tot no els importa, amb una esportivitat esbalaïdora celebren la victòria dels altres i tot és una bella festa de germanor. Per a mi era clar el missatge: ells són així, no com nosaltres que ens enfadem si perdem, ells ho celebren tot. Jo no sé els altres espectadors però em vaig sentir una mica enganyat, pensava en Juanmi, que no li agrada perdre ni al parxís i els cabrejos que pillen, o Laura, Olga o Salva que només volen anar amb l'equip que gana, alguns és veritat que pensen que l'important és participar però altres no...com tots. Per això reivindico que nosaltres no serem campions, mai, no ens regalin el sentits amb històries de superació impossibles per a nosaltres, només volem coses possibles: treball, oportunitats, oci...com tots.

Direcció

Rafa Sánchez -Factoría Los Sánchez

Barcelona, 1969. Fundador, actor i director de la companyia Factoria los Sánchez, especialitzada en teatre social. Cal destacar l'obra Educador Social a Alaska, dirigida per Núria Inglada i Rafa Sánchez i interpretada per Rafa Sánchez, (Premi Retines 2009) que porta 11 temporades a Barcelona i de gira per tota Espanya: Santiago, Madrid, Bilbao, Valladolid, Vitòria, Pamplona...Lisboa..., amb més de 400 funcions. Al març de 2014 es va publicar el text de l'obra en l'editorial de la UOC, Universitat Oberta de Catalunya.

Factoría los Sánchez en co-producció amb Imaginarylandscape s'ha especialitzat també en el públic de 0 a 5 anys. En 2017 dirigeix i interpreta «TOCATICO-TOCATÀ. Carles Santos per nadons» Premi Millor Espectacle Infantil Festival Alcoi 2018, actuant al Festival GREC de Barcelona i al Palau de la Música.

En 2019, en co-producció amb La Nave Va ha estrenat "Ana i Serafín. Inquilinos de la perifèria", dirigit per David Martínez .Actualment de gira. Des de l'any 2007 dirigeix el grup Teatre Fràgil de l'Associació AFANIAS Benicarló, amb actors amb discapacitat intel·lectual, amb els quals ha produït 9 espectacles.

Des de 2019 dirigeix un taller de teatre dirigit a dones víctimes de la violència de gènere.

